

■ Τὸ θεμέλιο τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἦθους

Τὸ «ἔλεος» καὶ ἡ ἀγάπη πέρα ἀπὸ τὸ ὁμόφυλον, ὁμοεθνὲς καὶ ὁμόθρησκον

«Καὶ τίς ἐστὶ μου πλησίον;»¹

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἰωραποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

α. Ἰδεολογικοποίησις τῆς Μισοξενίας

ΤΟ ΠΡΟΣΦΑΤΟ φαινόμενο τῆς ἀθρόας εισροῆς στὴν Πατρίδα μας προσφύγων, ιδίως ἀπὸ τὸ Ἀφγανιστάν, ἔχει προκαλέσει μεγάλη σύγχυσι, ἀλλὰ καὶ ἔχει ἀποδείξει, ὅτι οἱ «ἑλληνορθόδοξοι» τῆς «ταυτότητας» καὶ τῶν «λαοσυναξέων», πλὴν τῶν ἐπαινετῶν ἐξαιρέσεων, δὲν διαθέτουν *καρδιά* καὶ *μνήμη* χριστιανική.

Δὲν ἀναφερόμεθα βεβαίως στὸ νομικὸ χρέος τῆς Πολιτείας, ἡ ὁποία – βάσει Διεθνῶν Συνθηκῶν – δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἀπελαύνῃ ὅποιονδήποτε πρόσφυγα δηλώνει, ὅτι ἔρχεται διωκόμενος καὶ εικάζεται, ὅτι κινδυνεύει ἡ ζωὴ του ἐὰν γυρίσῃ πίσω στὴν πατρίδα του.

Ἐπίσης, δὲν μᾶς πληγώνει τόσο ἡ κυνικότης τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν, κάποια ἀπὸ τίς ὁποῖες ἔφθασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ δώσῃ χαρτὶ ἀπελάσεως σὲ μία λεχῶνα μὲ τὸ εἴκοσι ἡμερῶν μωρό της!... Νὰ πάῃ ποῦ!...

Θεωροῦμε, ὅτι τὸ πλεόν ἀνησυχητικὸ εἶναι ἡ *ιδεολογικοποίησις τῆς Μισοξενίας (Ξενοφοβίας)*, ἐν ὀνόματι μάλιστα

τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως (!), μέχρι τοῦ ἀπιστεύτου σημείου νὰ κατακρίνεται σφοδρότατα γνωστὸς Κληρικός, ἐπειδὴ περιθάλλει δωρεὰν ἑκατοντάδες παιδιὰ λαθρομεταναστῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐλάχιστα εἶναι Ὁρθόδοξα, τὰ δὲ περισσότερα εἶναι Μουσουλμανάκια, Καθολικάκια καὶ Προτεσταντάκια, καὶ νὰ ἐκφράζεται ἢ ὄντως σοκαριστικῆ

«ΑΠΟΡΙΑ: Θὰ ἐπιτρέψουμε σὲ μερικοὺς ἱερωμένους ἄγευστους τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεώς μας νὰ σώσουν τὴν ψυχὴ τους, καταστρέφοντας τὴν Ἑλλάδα;»!...

β. Ἡ χριστοκεντρικότης τῆς Ἀγάπης

ΤΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ Ἐκκλησιαστικὸ ἦθος εἶναι χριστοκεντρικό.

Εἶναι Πατερικὴ Διδασκαλία, ἔργω καὶ λόγῳ διακηρυχθεῖσα «πάντοτε, πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πάντων», ὅτι

«τὰ μέλη τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἔχουν κληθῆ νὰ συμπεριφέρονται ὡς τὰ ἐνεργὰ χεῖρα τοῦ Χριστοῦ. Σὰν τὰ γεμάτα ἀπὸ κατανόηση τοῦ Χριστοῦ μάτια. Σὰν τὰ προσεκτικὰ αὐτιά τοῦ Χριστοῦ. Σὰν τὴν γεμάτη ἀγάπη καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιὰ ὅλες τους τὶς ἀνάγκες καὶ σ' ὅλα τους τὰ ζητήματα, ἀποδεικνύοντας μὲ πράξεις ὅτι εἶναι μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἔχουν κληθῆ νὰ δείξουν αὐτὴ τὴν ἀγάπη κι' αὐτὴ τὴν κατανόηση πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ὄχι μόνο θεωρητικά, ἀλλὰ συγκεκριμένα καὶ μὲ τὴν πράξη. Γιατὶ ἀκριβῶς τὰ σώματά τους, ποὺ μ' αὐτὰ ἀποδεικνύεται συγκεκριμένα κι' ἔμπρακτα ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἔγιναν μέλη τοῦ Χριστοῦ. Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ ἀγάπη ὀφείλει νὰ δειχθῆ πρὸς τὴν σωματικὴ ὑπαρξὴ τῶν ἄλλων, ἀφοῦ ἔγιναν ἢ μποροῦν νὰ γίνουν μὲ τὴν σωματικὴ τους ὑπαρξὴ μέλη τοῦ Χριστοῦ»².

Στὸ πρόσωπο τοῦ συνανθρώπου μας – ἀνεξαρτήτως φύλου, ἐθνικότητος καὶ θρησκείας – ἐνσαρκώνεται ὁ «Πλησίον» τῆς Παραβολῆς τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου³.

Ἡ συγκλονιστικὴ ἀπάν-
τησις τοῦ Κυρίου μας στὸ
ἐρώτημα τοῦ «νομικοῦ» ἐκεῖ
ἀκριβῶς ἀπέβλεπε: νὰ συν-
τρίψη τὰ *σύνορα τῆς ἀγάπης*
τῶν Ἑβραίων, οἱ ὅποιοι
θεωροῦσαν ὡς «*πλησίον*»
τοὺς ἀποκλειστικὰ τοὺς

ὁμοεθνεῖς καὶ ὁμοθρήσκους τους.

Ὁ Κύριός μας καὶ Θεός μας Ἰησοῦς Χριστός, τοῦ Ὁποίου ἡ
θεϊκὴ Καρδιά διὰ τῶν Ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας
γίνεται ἰδική μας καρδιά, ἦταν καὶ ἔζησε ὡς *Πρόσφυγας*:
κατῆλθε στὴν γῆ, κατέφυγε στὴν Αἴγυπτο, ἔζησε ὡς *Ξένος*
καὶ ἐξακολουθεῖ διὰ μέσου τῶν αἰῶνων νὰ κρούη τὴν θύρα
μας ὡς *Ξένος* στὸ πρόσωπο τοῦ «*Πλησίον*» μας...

Ἄρά γε, ποῖο *τεῖχος* φυλετικό, ἐθνικὸ καὶ θρησκευτικὸ εἶναι
δυνατὸν νὰ ἐμποδίση τὰ παφλάζοντα κύματα τῆς ἀγάπης νὰ
ξεχυθοῦν ἀπὸ τὴν καρδιά μας, τὴν Καρδιά τοῦ Χριστοῦ μας,
πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις:...

γ. Ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος καὶ οἱ Πέρσες

ΤΗΝ 9η ΑΠΡΙΛΙΟΥ ἐορτάζει ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος, ὁ ὁποῖος
ἦταν Ἐπίσκοπος τῆς ἀρμενικῆς πόλεως Ἀμίδης στὶς ἀρχές τοῦ
Ε' αἰῶνος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου μεταξὺ Ρωμαίων καὶ Περσῶν
(421-422), οἱ Βυζαντινοὶ εἶχαν συλλάβει 7.000 αἰχμαλώτους,
τοὺς ὁποίους ἠρνοῦντο νὰ διαθρέψουν ἢ νὰ ἀπολύσουν.

Τότε ὁ Ἅγιος Ἀκάκιος συνεκάλεσε τοὺς Κληρικούς του καὶ
τοὺς εἶπε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἐξῆς:

*«Ὁ Θεός μας δὲν ἔχει ἀνάγκη οὔτε δίσκους οὔτε
ποτήρια, διότι οὔτε τρώγει, οὔτε πίνει... Ἐπειδὴ δὲ ἡ
Ἐκκλησία μας ἔχει πολλὰ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κειμήλια,
τὰ ὁποῖα προέρχονται ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη τῶν
πιστῶν, ἔχουμε χρέος νὰ ἐλευθερώσουμε μὲ αὐτὰ τοὺς
αἰχμαλώτους καὶ νὰ τοὺς διαθρέψουμε...».*

Ἔτσι καὶ ἔγινε: τὰ κειμήλια ἐχωνεύθησαν, οἱ αἰχμάλωτοι ἐξαγοράσθησαν, τοὺς ἐδόθη τροφή καὶ ἐστάλησαν στὸν Βασιλέα τοὺς μὲ τὰ ἀνάλογα ἐφόδια γιὰ τὴν ἐπιστροφή.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Περσῶν Βάρανος Ε΄ τόσο πολὺ κατεπλάγη ἀπὸ τὴν μεγαλόψυχη πράξι τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου, ὥστε ἐζήτησε νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὸν ἀγιώτατον Ἱεράρχη ⁴.

δ. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ οἱ Τούρκοι

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ αὐτὸ τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τοῦ «ἐλέους» – πέρα ἀπὸ τὸ ὁμόφυλον, ὁμοεθνὲς καὶ ὁμόθησκον – ἐκφράζει ἄλλωστε καὶ τὴν «οἰκονομίαν» τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔγραφε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς πρὸς τὴν Ἐκκλησία του, ἐν σχέσει μὲ τὴν αἰχμαλωσία του ἀπὸ τοὺς Τούρκους (Μάρτιος 1354-Ἄνοιξις 1355):

«Μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ τὸ νὰ οἰκονομήσῃ ὁ Θεὸς τὰ πράγματα ἔτσι, ὥστε νὰ εἶναι ἀναμιγμένοι Χριστιανοὶ καὶ Τούρκοι, ἐγὼ δὲ νὰ αἰχμαλωτισθῶ ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἢ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ... φανερώνονται καὶ εἰς αὐτοὺς (τοὺς Τούρκους)..., ὥστε νὰ εἶναι ἀναπολόγητοι μπροστὰ στὸ μελλοντικὸ φρικωδέστατο Βῆμα Του...»⁵.

* * *

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟΝ, ἐὰν ἢ «ἐθνικὴ ἰδιοπροσωπία» μας ἐξακολουθῇ νὰ νοθεύῃ τὸν ὑπερ-εθνικὸ χριστοκεντρισμὸ τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἦθους μας!...

Ἀλλοίμονον, ἐὰν ὁ κOURνιαχτὸς τοῦ «στατιστικοῦ θριάμβου» (!) τῶν «ὑπογραφῶν» ἐξακολουθῇ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἐγγραφή στὶς καρδιὰς τῶν Χριστιανῶν τοῦ «Καινοῦ Ὀνόματος»⁶, τὸ ὁποῖο συνεχῶς ἐπανεγγράφεται ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καὶ ἀνανεώνει τὴν Ταυτότητά μας διὰ τῆς «Καινῆς Ἐντολῆς»⁷:

Τῆς Ἀγάπης πρὸς τὸν Πλησίον μας
ἄνευ ὄρων, ὀρίων καὶ συνόρων!...

† *Γ' Κυριακὴ τοῦ Λουκά,*
5/18.12.2005

-
- (*) Περιοδ. «Άγιος Κυπριανός», ἀριθ. 304/Σεπτέμβριος -Ὀκτώβριος 2001, σελ. 65-67.
1. Λουκ. ι' 29.
  2. **Dimitru Staniloae**, Γιὰ ἓνα Ὁρθόδοξο Οἰκουμενισμό, σελ. 103, Πειραιεὺς 1976.
  3. Λουκ. ι' 25-37.
  4. Σωκράτους Σχολαστικοῦ, PG τ. 67, στλ. 782B-784B/Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, VII, κα'. Βλ. καὶ «Θ.Η.Ε.», τ. 1, στλ. 1169.
    - **Δυστυχῶς**, ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου ἀποσιωπᾶται ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς Συναξαριστὰς καὶ τὸ Ἁγιολόγιον.
  5. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Συγγράμματα..., τ. Δ', σελ. 121/Πρὸς τὴν Ἐαυτοῦ Ἐκκλησίαν, 3.
  6. Πρβλ. Ἀποκαλ. γ' 12.
  7. Ἰωάν. ιγ' 34.